

*©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România ([www.csm1909.ro](http://www.csm1909.ro)) și al Institutului European din România” ([www.ier.ro](http://www.ier.ro)). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.*

*©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania ([www.csm1909.ro](http://www.csm1909.ro)) and the European Institute of Romania ([www.ier.ro](http://www.ier.ro)). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.*

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a treia

**Cauza ROTARU ȘI CRISTIAN împotriva ROMÂNIEI**

(cererea nr. 29683/02)

Hotărâre

Strasbourg

30 noiembrie 2006

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile definite la articolul 44 § 2 al Convenției. Poate suferi modificări de formă.

**În cauza Rotaru și Cristian împotriva României,**

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), reunită în camera formată din:

Domnii B. M. ZUPANCIC, președinte,

C. BIRSAN,

V. ZAGREBELSKY,

E. MYJER

DAVID THOR BJORGVINSSON,

Doamnele I. ZIEMELE,

I. BERRO-LEFEVRE, judecători

și Domnul V. BERGER, grefierul secției,

După ce a deliberat în camera de consiliu din 9 noiembrie 2006,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

## **PROCEDURA**

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 29683/02) îndreptată împotriva României prin care doi cetățeni ai acestui stat, Doamnele Aristița Rotaru și Valeria Cristian (“reclamantele”), au sesizat Curtea la data de 24 iulie 2002 în temeiul articolului 34 al Convenției de Protecție a Drepturilor Omului și Libertăților fundamentale (“Convenția”).

2. Guvernul român (“Guvernul”) a fost reprezentat de împuternicitul său, Doamna B. Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 15 decembrie 2005, președintele secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de articolul 29 § 3 al Convenției, el a decis că vor fi examinate în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

## **DE FAPT**

### **I. CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI**

4. Reclamantele s-au născut în 1945 și respectiv în 1943 și locuiesc în București.

5. În 1948 statul a intrat, în temeiul legii nr. 119/1948, în posesia unui bun imobiliar situat la Chirnogi, format dintr-un teren de 6.000 m<sup>2</sup> și unei construcții aparținând părinților reclamantelor.

6. Pe 24 septembrie și 13 octombrie 1993 statul a vândut bunul imobiliar în chestiune, în cadrul procesului de privatizare, societății A. O clauză la contractul din 24 septembrie 1993 interzicea orice vânzare a bunurilor societății timp de zece ani.

7. Pe 8 august 1996 reclamantele au cerut comisiei locale pentru aplicarea legii nr. 112/1995 (“comisia”) restituirea imobilului naționalizat. Printr-o decizie din 22 noiembrie 1996 comisia a respins cererea lor, pe motiv că legea nr. 112/1995 nu le era aplicabilă, în măsura în care bunul revendicat fusese naționalizat ca anexă a unui alt imobil.

8. La 18 februarie 1998 societatea A. a vândut societății T. imobilul în cauză și 3.504 m<sup>2</sup> din terenul aferent.

*1. Demersuri făcute de reclamante asupra temeiniciei legii nr. 112/1995*

9. Pe 12 noiembrie 1997 reclamantele au sesizat judecătoria din Oltenița cu o acțiune împotriva comisiei de anulare a deciziei din 22 noiembrie 1996 și de restituire în natură a imobilului naționalizat.

10. Printr-o sentință din 25 martie 1998 judecătoria le-a respins acțiunea pe motiv că nu-și demonstraseră dreptul de proprietate asupra imobilului în cauză și că legea nr. 112/1995 nu le era aplicabilă.

11. Reclamantele au înaintat apel. Printr-o hotărâre din 14 septembrie 1998, tribunalul județean Călărași a dat curs apelului lor și a anulat decizia comisiei. Tribunalul a considerat că părinții reclamantelor erau proprietarii imobilului în momentul

naționalizării și că legea nr. 112/1995 le era aplicabilă. De asemenea, a ordonat comisiei să restituie reclamantelor imobilul și terenul aferent, în limita a 6.000 m<sup>2</sup>.

12. Printr-o hotărâre definitivă din 7 ianuarie 2000 Curtea de apel București a anulat recursul comisiei pentru nerespectarea cerințelor procedurale, și anume pentru că nu a depus motivele de recurs în termenul legal.

13. Printr-o decizie din 13 septembrie 2000, comisia a restituit imobilul în cauză reclamantelor. Ea a stabilit în decizia sa că valoarea construcției era de 15.365.512 lei românești vechi (ROL) și cea a terenului aferent de 883.418.232 ROL. Cu prilejul înscrierii dreptului lor de proprietate în cartea funciară reclamantele au constatat că imobilul aparținea societății T.

*2. Acțiune în anulare a titlurilor de proprietate ale societăților A. și T.*

14. La 11 ianuarie 2001 reclamantele au sesizat judecătoria din Oltenița cu o acțiune împotriva societăților A. și T. de anulare a titlului de proprietate al societății A. și a contractului de vânzare încheiat între cele două societăți la 18 februarie 1998 și de evacuare a societății T. Ele au cerut de asemenea plata unei despăgubiri începând din 15 septembrie 1998. Pentru a-și motiva acțiunea reclamantele s-au bazat pe hotărârea din 14 septembrie 1998 a tribunalului județean Călărași ordonând comisiei să restituie în natură imobilul în litigiu.

15. Printr-o sentință din 25 mai 2001 judecătoria a respins acțiunea reclamantelor, pe motiv că titlul de proprietate al societății A. și contractul de vânzare încheiat cu societatea T. erau anterioare hotărârii din 14 septembrie 1998. Pentru terenul rămas judecătoria a constatat că a fost reluat de Autoritatea pentru valorificarea activelor bancare – AVAB pentru compensarea datoriilor societății A. De asemenea judecătoria a

considerat că în temeiul articolului 46 al legii nr. 10/2001 asupra regimului juridic al bunurilor naționalizate în timpul regimului comunist, contractele respectând dispozițiile legale în vigoare cu ocazia încheierii lor erau valabile, și a recomandat reclamantelor să urmeze procedura prevăzută de legea nr. 10/2001 pentru a le fi plătită o despăgubire.

16. Reclamantele au înaintat apel, susținând că statul nu era proprietarul imobilului în momentul vânzării sale societății A. și că aceasta din urmă nu avea dreptul să-și vândă bunurile pe o perioadă de 10 ani. De altfel, ele consideră că recomandarea făcută de judecătoria de a începe o nouă procedură asupra temeiniciei legii nr. 10/2001 pentru a li se acorda o despăgubire, în condițiile în care beneficiau deja de o hotărâre definitivă care ordona restituirea în natură a imobilului, era excesivă.

17. Printr-o hotărâre din 7 septembrie 2001 tribunalul județean Călărași a respins apelul reclamantelor. El a reținut că societatea A. obținuse legal dreptul său de proprietate asupra imobilului și că contractul de vânzare era valabil, în măsura în care o clauză din 12 martie 1998 completase contractul din 24 septembrie 1993 pentru a permite societății să-și vândă bunurile.

18. Reclamantele au înaintat un recurs, subliniind că nu-și pierduseră niciodată dreptul de proprietate asupra imobilului, în măsura în care naționalizarea fusese abuzivă, că făcuseră demersurile necesare pentru a recupera imobilul imediat ce cadrul legislativ național a permis acest lucru și că hotărârea din 14 septembrie 1998 era opozabilă societăților A. și T. Printr-o hotărâre definitivă din 4 martie 2002 Curtea de apel București le-a respins recursul, recomandându-le să urmeze procedura prevăzută de legea nr. 10/2001.

### *3. Demersuri făcute de reclamante asupra temeiniciei legii nr. 10/2001*

19. La 1 august 2001 reclamantele au adresat o notificare Prefecturii Călărași (“prefectura”) cerând restituirea imobilului în cauză sau acordarea unei despăgubiri. Prefectura a informat reclamantele că cererea lor a fost transmisă Primăriei din Chirnogi (“primăria”), competentă să calculeze suma despăgubirilor. La 28 august 2002 primăria a informat reclamantele că cererea lor fusese retrimisă la prefectură. La 18 august 2003 prefectura a informat reclamantele că cererea lor fusese retransmisă la primărie.

20. La 14 octombrie 2003 primăria a informat reclamantele că trebuia ca ele să depună o cerere la societatea A. care deținea imobilele solicitate.

21. La 22 octombrie 2003 societatea A. a informat reclamantele că achiziționase bunurile în temeiul contractelor încheiate pe 24 septembrie și 13 octombrie 1993 și că trebuia să se adreseze autorităților competente pentru aplicarea dispozițiilor legii nr. 10/2001.

22. Din dosar reiese că nici până astăzi reclamantele nu au primit vreun răspuns la cererea lor.

## II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

23. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în hotărârire *Brumărescu contra României* ([GC] nr. 28342/95, CEDO 1999-VII, pag. 250-256, §§ 31-44), *Străin și alții contra României* (nr. 57001/00, §§ 19-26, 21 iulie 2005), *Păduraru contra României* (nr. 63252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005) și *Porteanu contra României* (nr. 4596/03, §§ 23-25, 16 februarie 2006).

24. Legea nr. 247/2005, modificând legea nr. 10/2001, prevede că despăgubirea la care vor avea dreptul persoanele care nu obțin restituirea imobilului naționalizat a cărei sume va fi stabilită la încheierea unei proceduri administrative de o comisie centrală, este

constituită dintr-o participație la un organism de plasare a valorilor mobiliare organizat sub forma unei societăți pe acțiuni *Proprietatea* (*Proprietatea*). În principiu, beneficiarii unei asemenea despăgubiri primesc titluri de valoare ce vor fi transformate în acțiuni, atunci când societatea va fi cotate la bursă. De altfel, articolul 3 al legii susmenționate precizează că titlurile de valoare nu pot fi vândute înainte de transformarea lor în acțiuni.

25. La data de 29 decembrie 2005 *Proprietatea* a fost înscrisă în Registrul Comerțului din București. Pentru ca titlurile de valoare să poată fi transformate în acțiunile emise de *Proprietatea* și aceste acțiuni să poată face ulterior obiectul unei tranzacții pe piața financiară, trebuie mai întâi să fie urmată procedura de aprobare de către Consiliul național al valorilor mobiliare ("CNVM"). Conform calendarului estimativ al *Proprietatea*, care a fost modificat de mai multe ori, intrarea efectivă în bursă este prevăzută pentru sfârșitul anului 2006.

## DE DREPT

### I. ASUPRA ÎNCĂLCĂRII INVOCATĂ DE ARTICOLUL 1 AL PROTOCOLULUI NR.1

26. Reclamantele invocă o atingere adusă dreptului lor la respectarea bunurilor lor, incompatibilă cu articolul 1 al Protocolului nr. 1, care prevede astfel:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în

conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor.”

#### **A. Asupra admisibilității**

27. Curtea constată că această plângere nu este clar nefondată în sensul articolului 35 § 3 al Convenției. Ea relevă de altfel că aceasta nu se lovește de nici-un alt motiv de inadmisibilitate. Trebuie așadar să fie declarată admisibilă.

#### **B. Asupra fondului**

28. Guvernul consideră că reclamantele puteau obține o despăgubire în temeiul legii nr. 10/2001 modificată prin legea nr. 247/2005, ceea ce corespunde cerințelor articolului 1 al Protocolului nr. 1. El consideră că în situații complexe cum ar fi cea în speță, în care dispozițiile legislative au un impact economic asupra întregii țări, autoritățile naționale trebuie să beneficieze de o putere discreționară nu numai pentru a alege măsurile ce vizează garantarea respectării drepturilor patrimoniale ci și pentru a avea timpul necesar punerii lor în practică.

29. Guvernul cere Curții să ia în calcul reforma instituită prin legea nr. 247/2005, care are drept obiect accelerarea procedurii de restituire și, în cazurile în care o asemenea restituire se dovedește imposibilă, acordarea unei despăgubiri sub forma unei participații la un organism de plasament colectiv al valorilor mobiliare. Citând cauzele *Jahn și alții contra Germaniei* ([GC], nr.46720/99, 72203/01 și 72552/01, CEDO 2005-...) și *Broniowski contra Poloniei* ([GC], nr. 31443/96, § ..., CEDO 2004-V), el consideră că în orice caz o eventuală întârziere în acordarea unei compensații, în contextul unei despăgubiri neplafonate, nu întrerupe echilibrul just de păstrat între protejarea proprietății

indivizilor și cerințele de interes general și nu obligă reclamanții să suporte o sarcină excesivă.

30. Reclamantele contestă afirmația Guvernului. Ele susțin că dreptul lor de proprietate asupra imobilului a fost recunoscut printr-o hotărâre definitivă care nu a fost anulată. Ele consideră că din cauza modificărilor legislative ulterioare durata pentru acordarea despăgubirilor nu este rezonabilă. De asemenea, în opinia lor, legea nr. 247/2005 nu este efectivă în privința plății unei compensații.

31. Curtea amintește că în cauza *Străin și alții contra României* (nr. 57001/00, 21 iulie 2005), ea a considerat că vânzarea de către stat a unui bun al altuia unor terți de bună credință, chiar și atunci când este anterioară confirmării în justiție în mod definitiv a dreptului de proprietate al altuia, combinată cu lipsa totală a compensației, constituia o privare de proprietate contrară articolului 1 al Protocolului nr.1 (*Străin* citat anterior, §§ 39 și 59).

32. În plus, în cauza *Păduraru contra României* (nr. 63252/00, § 112, 1 decembrie 2005) Curtea a constatat că statul nu-și respectase obligația pozitivă de a reacționa în timp util și coerent în fața problemei de interes general pe care o constituie restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în temeiul decretelor de naționalizare. Curtea a considerat de asemenea că incertitudinea generală creată astfel se repercutase asupra reclamantului, care s-a găsit în imposibilitatea de a recupera ansamblul bunului său, în condițiile în care dispunea de o hotărâre definitivă de condamnare a statului să i-l restituie.

33. În cazul în speță, Curtea nu constată nici-un motiv ca să se îndepărteze de jurisprudența citată anterior, situația de fapt fiind clar aceeași. După exemplul cauzelor

precedente, în prezenta cauză terții au devenit proprietarii imobilului în litigiu mai înainte ca dreptul de proprietate al reclamantelor asupra acestui bun să fie confirmat definitiv cu efect retroactiv. Și, la fel ca în aceste cauze, reclamantele au fost recunoscute în cazul în speță drept proprietare legitime, tribunalele considerând incontestabil titlul lor de proprietate, ținând cont de caracterul abuziv al naționalizării (§ 13).

34. Curtea observă că vânzarea de către stat a imobilului în litigiu în 1993 societății A. care, la 18 februarie 1998 l-a vândut societății T., în ciuda clauzei care îi interzicea orice fel de vânzare timp de zece ani, împiedică reclamantele să beneficieze de bunul lor.

35. De asemenea, Curtea constată că, deși Guvernul susține că reclamantele aveau dreptul la o reparație, nici-o despăgubire nu le-a fost acordată pentru această privare. Într-adevăr, reclamantele au depus la 1 august 2001 o cerere de restituire a bunului în temeiul legii nr. 10/2001, completată între timp prin legea nr. 247/2005, dar ele nu au primit nici până astăzi vreun răspuns, nici asupra restituirii solicitate, nici în privința compensației la care Guvernul susține că ar fi avut dreptul.

36. Curtea constată că deși la 22 iulie 2005 a fost adoptată legea nr. 247/2005, de modificare a legii nr. 10/2001, operațiunile prealabile acordării unei compensații efective nu au reușit nici până astăzi (paragrafele 24 și 25 de mai sus). În plus, Curtea nu are nici-o indicație asupra perspectivelor de succes ale unei proceduri bazată pe această nouă lege.

37. Presupunând că cererea de restituire formulată de reclamante în temeiul legii nr. 10/2001 este admisibilă și poate face obiectul unei despăgubiri, Curtea constată că cererea lor întemeiată pe această lege nu a făcut obiectul nici-unei examinări de peste cinci ani. În plus, nici legea nr. 10/2001, nici legea nr. 247/2005 care o modifică nu iau în

calcul prejudiciul suferit din cauza unei lipse prelungite a despăgubirii de către persoanele care, la fel ca reclamantele, au fost private de bunurile lor restituite în baza unei sentințe definitive (*Porteanu* citat anterior, § 34).

38. Prin urmare, Curtea consideră că nerespectarea dreptului de proprietate al reclamantelor asupra imobilului în cauză, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, le-a făcut să sufere o greutate disproporțională și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor lor.

39. Așadar s-a încălcat articolul 1 al Protocolului nr. 1.

## II. ASUPRA CELORLALTE ÎNCĂLCĂRI INVOCATE

40. Invocând articolul 6 § 1 al Convenției, reclamantele se plâng de lipsa de imparțialitate a instanțelor care le-au judecat acțiunea în anulare a titlurilor de proprietate ale societăților A. și T., care ar fi demonstrată prin modul în care tribunalele au interpretat probele și dreptul intern aplicabil. Ele invocă de asemenea, în această privință, articolul 13 al Convenției.

41. Curtea amintește că judecătorii nu trebuie să manifeste părtinire sau prejudecată personală și că în același timp tribunalul trebuie să ofere garanții suficiente pentru a exclude în această privință orice drept legitim (*Pullar contra Regatului Unit al Marii Britanii*, hotărârea din 10 iunie 1996, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-III, § 30).

42. Presupunând că reclamantele ar fi epuizat căile de atac interne pentru a soluționa această plângere la nivel național, și deși au îndoieli în privința judecății tribunalelor naționale în materie de bună credință a părților, Curtea nu descoperă, în

circumstanțele prezentei spețe, nici-un element subiectiv sau obiectiv de natură să arunce vreo urmă de îndoială asupra imparțialității judecătorilor.

43. În privința plângerii inspirată din lipsa recursului efectiv, Curtea amintește că cerințele articolului 13 sunt mai puțin stricte decât cele ale articolului 6 al Convenției și că prin urmare, o nouă examinare a cauzei din punctul de vedere al articolului 13 nu se impune (a se vedea, între altele, *Pudas contra Suediei*, hotărârea din 27 octombrie 1987, seria A nr. 125-A, pag.17, § 43).

44. Reiese că această parte a cererii este clar neîntemeiată și trebuie să fie respinsă cu aplicarea articolului 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

### III. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

45. În temeiul articolului 41 al Convenției,

“Dacă Curtea declară că s-au încălcat Convenția sau Protocoalele sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite să se șteargă decât incomplet consecințele acestei încălcări, Curtea acordă părții vătămate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

#### **A. Dauna**

46. Reclamantele cer 2.600.000.000 lei românești vechi (ROL) cu titlu de prejudiciu material reprezentând valoarea imobilului în litigiu. Ele au estimat această valoare în raport cu evaluarea făcută de comisia județeană în decizia din 13 septembrie 2000, adică 898.783.744 ROL reevaluată conform ratei inflației de 4,5%. Ele cer de asemenea 200.000.000 ROL cu titlu de prejudiciu moral pe care l-au suferit.

47. Guvernul consideră că în ceea ce privește construcția, suma indicată de comisia județeană ar putea constitui o bază concretă pentru a acorda o reparație, cu titlu

de prejudiciu material. Totuși, pentru a reactualiza această sumă, trebuie să se țină cont de indicele de preț și de rata inflației oferite de Institutul Național de Statistică. În ceea ce privește valoarea terenului, Guvernul estimează la 3.000 euro, făcând aplicarea criteriilor stabilite de Societatea generală a experților în Ghidul său orientativ al prețurilor imobilelor care ia în calcul situația localității în raport cu drumurile. În privința prejudiciului moral, îl consideră excesiv.

48. Curtea amintește că o decizie de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a anula consecințele ei astfel încât să se restabilească pe cât posibil situația anterioară acesteia (*Iatridis contra Greciei* (despăgubire echitabilă) [GC], nr. 31107/96, § 32, CEDO 2000-XI).

49. În circumstanțele speței, Curtea consideră că restituirea imobilului în litigiu reclamantelor, așa cum a fost ordonată prin hotărârea din 14 septembrie a tribunalului județean Călărași, le-ar situa pe cât posibil într-o situație echivalând cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele articolului 1 al Protocolului nr. 1 nu ar fi fost încălcate. În orice caz, dacă statul pârât nu va proceda la o asemenea restituire în termen de trei luni începând din ziua în care prezenta hotărâre va deveni definitivă, Curtea decide că va trebui să plătească interesatelor, drept pagubă materială, o sumă corespunzătoare valorii actuale a imobilului.

50. Pe această temă, Curtea constată cu interes că legea nr. 247/2005 de modificare a legii nr. 10/2001 prevede obligația de restituire a unui bun scos din patrimoniul unei persoane în urma unei privări abuzive. În caz de imposibilitate de restituire, legea acordă o despăgubire la nivelul valorii de piață a bunului în momentul acordării (titlul I, secțiunea I, articolele 1, 16 și 43 ale legii).

51. În cazul în speță, fiind vorba despre stabilirea sumei compensației ce ar putea fi plătită reclamantelor, Curtea constată că părțile sunt de acord să ia drept bază de calcul pentru valoarea imobilului suma fixată de comisia județeană în decizia din 13 septembrie 2000. Ținând cont de informațiile de care dispune asupra prețurilor pieții imobiliare locale, ea estimează valoarea de piață actuală a bunului la 45.000 euro.

53. În plus, Curtea consideră că evenimentele în cauză au implicat atingeri grave aduse dreptului reclamantelor la respectarea bunurilor lor și le acordă împreună suma de 3.000 euro care reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

#### **B. Cheltuieli și taxe**

53. Reclamantele cer de asemenea 2.616.000 ROL pentru cheltuielile și taxele plătite în fața instanțelor interne și în fața Curții, prezentând acte doveditoare.

54. Guvernul nu se opune acordării unei sume cu titlu de cheltuieli și taxe în măsura în care sunt reale, necesare și rezonabile.

55. Conform jurisprudenței curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor și taxelor sale decât în măsura în care li se stabilește existența reală, necesitatea și caracterul rezonabil al procentului lor. În cazul în speță și ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile mai sus menționate, Curtea consideră rezonabilă suma de 100 EUR pentru toate cheltuielile și o acordă reclamantelor.

#### **C. Dobânzi moratorii**

56. Curtea consideră adecvat să bazeze rata dobânzilor moratorii pe baza ratei dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii centrale europene majorată cu un procent de trei puncte.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. Declară cererea admisibilă în privința plângerii inspirată din articolul 1 al Protocolului nr. 1 și inadmisibilă pentru restul;
2. Decide că s-a încălcat articolul 1 al Protocolului nr.1;
3. Decide
  - a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantelor imobilul în litigiu situat la Chirnogi, în termen de trei luni începând din ziua în care hotărârea va deveni definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției;
  - b) că dacă nu o va face statul pârât va trebui să plătească împreună reclamantelor, în termen de trei luni începând din ziua în care hotărârea va deveni definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, 45.000 euro (patruzeci și cinci mii euro) pentru dauna materială;
  - c) că în orice caz statul pârât trebuie să plătească împreună reclamantelor 3.000 euro (trei mii euro) pentru dauna morală și 100 EUR (unasută euro) drept cheltuieli și taxe, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit;
  - d) că sumele respective vor fi transformate în moneda statului pârât la cursul aplicabil în ziua plății;
  - e) că începând de la expirarea respectivului termen și până la plată, aceste sume se vor mări cu o dobândă simplă la o rată egală cu cea de împrumut marginal a Băncii centrale europene aplicabil în această perioadă, mărit cu un procent de trei puncte.
4. Respinge cererea de reparație echitabilă pentru restul.

Redactată în franceză, apoi comunicată în scris la data de 30 noiembrie 2006 cu aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 al regulamentului.

Vincent Berger

Boštjan M. Zupancic

Grefier

Preşedinte